

Arrondissementsrechtbank Groningen

Enkelvoudige kamer
voor
bestuursrechtelijke zaken

Reg.nr.: 92 / 30204 PREMIE PO4 G02

UITSpraak

In het geding tussen

A, wonende te X, klager,

en

het bestuur van de Bedrijfsvereniging voor Hotel-, Restaurant-, Café-, Pension- en Aanverwante Bedrijven, verweerder.

Aanduiding bestreden beslissing

Verweerders beslissing van 4 maart 1992, jur sv/E/BV22 P.62546850.

I. Ontstaan en loop van het geding.

Klager heeft tegen beroep doen instellen tegen verweerders beslissing van 4 maart 1992.

De door verweerder ter griffie ingezonden stukken zijn in afschrift aan de gemachtigde van klager toegezonden.

Klagers gemachtigde heeft naar aanleiding van de gedingstukken een nadere reactie gegeven onder meezending van een aantal producties.

Verweerder heeft naar aanleiding daarvan eveneens een nadere toelichting ingezonden. Die stukken zijn in afschrift aan de andere partij gezonden.

Het beroep is behandeld ter terechtzitting van 14 mei 1993, gehouden te W. Klager is in persoon verschenen en bijgestaan door zijn gemachtigde mr. A, advocaat te Z; Verweerder is verschenen bij gemachtigde mw. mr. B, juridisch medewerkster van de afdeling Premieberoepszaken van het hoofdkantoor van het Gemeenschappelijk Administratie-kantoor (GAK) te Amsterdam.

II. Feiten.

Klager is op 1 maart 1983 samen met zijn broer, onder de rechtsvorm van een vennootschap onder firma als zelfstandig pizzeria-houder gaan werken. Vanaf 1 november 1985 is na het vertrek van klagers broer de rechtsvorm van de pizzeria gewijzigd in een eenmanszaak en als zodanig door klager voortgezet.

In verband met het vermoeden dat in het bedrijf meerdere mensen werkten die meer betaald kregen dan in de loonadministratie werd verantwoord is op 1 februari 1988 in het kader van een gerechtelijk vooronderzoek bij klager thuis en in het bedrijf huiszoeking gedaan. Daarbij zijn geen "zwarte" loonbedragen gevonden. In het kader van het onderzoek zijn tevens klager alsmede bij hem werkzame werknemers verhoord door opsporingsambtenaren van respectievelijk de Gemeentelijke Sociale Dienst (GSD) te Y en het GAK.

Op grond van de afgelegde verklaringen is door verweerder vervolgens geconcludeerd dat 2 werknemers de heren E en F meer loon betaald hebben gekregen dan in de loonadministratie was verantwoord. Voornoemde werknemers genoten een uitkering ingevolge de RWW. Op de inkomstenverklaringen van de GSD werd door voornoemde personen melding gemaakt van ontvangen loonbedragen.

Verweerder heeft klager op 10 januari 1989 vervolgens correctienota's over de jaren 1985, 1986 en 1987 gezonden. Uitgangspunt voor de berekening van de lonen en de daarover verschuldigde premies in die correctienota's zijn de in de verhoren genoemde loonbedragen geweest die ontvangen zouden zijn in plaats van de eerder door klager opgegeven uitbetaalde bedragen. Klager heeft bij brief van 14 februari 1989 naar aanleiding van die nota's een voor beroep vatbare

beslissing gevraagd.

Verweerder heeft bij brief van 5 juli 1991 een toelichting versterkt onder mededeling dat klager eventueel een voor beroep vatbare beslissing kon vragen. Klager heeft voormeld verzoek herhaald. Verweerder heeft klager op 8 november 1991 een correctienota over 1988 gezonden.

In de bestreden beslissing heeft verweerder klager medegedeeld dat alsnog ten laste van klager met betrekking tot de niet door hem verantwoorde loonbedragen aan voor hem werkzame personen over de jaren 1985 tot en met 1988 premie is vastgesteld ingevolge de WW, ZW, de ZFW en de WAO ten bedrage van f 40745,-.

Klager heeft doen aanvoeren dat hij over de jaren 1985 tot en met 1988 niet meer loon heeft uitbetaald dan door hem aan verweerder is verantwoord subsidiair dat de bedrijfsvereniging het bewijs voor die bewering onrechtmatig heeft verkregen.

III. Rechtsoverwegingen.

Ingevolge het bij de Wet van 3 juni 1992, Stb. 278, in samenhang met het Koninklijk Besluit van 17 juni 1992, Stb. 299, met ingang van 1 juli 1992 gewijzigde artikel 1 van de Beroepswet, juncto artikel XXV van de Wet van 3 juni 1992, Stb. 287, behandelt en beslist de Arrondissementsrechtbank te Groningen het geschil, voorzover dit op en na 1 juli 1992 dient te geschieden.

Klager heeft tegen de door verweerder genomen beslissing naar voren gebracht dat de door hem en de andere betrokkenen -de heren E en F- tegenover de opsporingsambtenaren afgelegde verklaringen niet op waarheid berusten. Door klager zijn ter onderbouwing van die stelling processen-verbaal in het geding gebracht van verhoren door de rechter-commissaris van de rechtbank W. Het betreft hier verhoren van klager en de heer F alsmede de processen-verbaal van de verhoren van de opsporingsambtenaren als getuigen. Voorts zijn verklaringen ingebracht van de heer G, bedrijfsarts, H, sociaal geneeskundige en een verklaring van de heer E.

De rechtbank overweegt het volgende.

De door verweerder genomen beslissing is gebaseerd op de inhoud van de door de werknemers F en E alsmede klager in december 1988 tegenover opsporingsambtenaren afgelegde verklaringen. In de voorlegger zijn per jaar de verschillen tussen ontvangen en opgegeven loon per werknemer aangegeven.

De in december 1988 door klager en de heren E en F afgelegde verklaringen zijn naar het oordeel van de rechtbank gedetailleerd waar het gegevens over datum indiensttreding, taken maar ook salarisbetaling en -bedragen betreft. Klager heeft toegelicht dat het verschil tussen het in de loonadministratie door hem verantwoorde bedrag en het uitbetaalde salarisbedrag door hem van de omzet werd gehaald.

De rechtbank acht die verklaringen overtuigend en geloofwaardig. In dit verband merkt de rechtbank op, zoals terecht ook door verweerder aangegeven dat de administratieve rechter in een geding krachtens de Beroepswet bij de waardering van het bewijs niet gebonden is aan de aan de bewijsregels die in strafzaken wordt gehanteerd.

De rechtbank ziet geen aanleiding aan de latere intrekking van die verklaringen ten overstaan van de rechter-commissaris de conclusie te verbinden dat die eerdere verklaringen buiten beschouwing gelaten zouden moeten worden. Uit de door de opsporingsambtenaren bij de rechter-commissaris afgelegde verklaringen kan de rechtbank niet afleiden dat de in december 1988 afgelegde verklaringen niet met de waarheid overeenstemmen cq. dat op klager en de andere betrokkenen een zodanige, ontoelaatbare druk zou zijn uitgeoefend dat om die reden de verklaringen buiten beschouwing zouden dienen te blijven. Een dergelijke conclusie is ook niet te trekken uit de namens klager overgelegde verklaringen van de artsen de heren G en H.

Op grond van het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat op basis van de afgelegde verklaringen in onderlinge samenhang bezien verweerder terecht heeft geconcludeerd dat klager meer loon heeft betaald dan door hem in de loonadministratie is verantwoord.

Het beroep wordt dan ook ongegrond verklaard.

IV. Beslissing.

De rechtbank:

Verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. B. van den Bosch, voorzitter en uitgesproken in het openbaar op 2 juni 1993 door mr. B. van den Bosch, in tegenwoordigheid van mw. mr. H.W. Wind, griffier.

Wind

Van den Bosch